

LBRIS

We know
books

Matt Haig, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri, dintre care unele sunt ecranizate sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute, publicate la Editura Nemira, se numără: *Biblioteca de la miezul nopții* (2022), *Familia Radley* (2024), *O viață imposibilă* (2024), *Umanii* (2021), *Câteva motive să iubești viața* (2018) sau *Cum să oprești timpul* (2023). Romanul pentru copii *Un băiat numit Crăciun* (2015) s-a bucurat de un succes imens, fiind tradus în peste 20 de limbi și ecranizat de Blueprint și Studio Canal. Ulterior a devenit o trilogie care continuă cu volumele *Fetița care a salvat Crăciunul* (2016) și *Eu și Moș Crăciun* (2017). Tot din același univers mai fac parte și volumele *Spiridușa Adevărului* (2021) și *Spiridușa Adevărului merge la școală* (2023).

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care și le-a dorit în copilărie.

Eu și Moș CRĂCIUN

MATT HAIG

Ediția a II-a

ilustrații de
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză de
VERONICA D. NICULESCU

nemi

Cuprins

În altă parte	7
Drumul Renilor nr. 7	12
Caramela Speranță	17
Mama Crăciun	26
Primul meu an la școala elfă	40
Cursa de sănii	58
Pisoiul și renul	70
O gaură în pământ	80
Plăcinta de mure	107
Banca de ciocolată	111
Cea mai mare magie dintre toate	120
Jucăriile care se învârt sau sar	127
<i>Zăpada Zilei</i>	137
Străina nedorită	153
Elfii pe treptele casei	161
Prinzătorul de Scrisori	178
Un târg cu Spiridușa Adevărului	202
În tunel	204
Iepurașul de Paște	219
O lecție despre cum să iubești viața	231
Jefuitorul de bancă	242
În cuști	252
Moartea de ciocolată	258

Lucruri imposibile	262
Un Humdrum ascuns	272
Intrușii	275
Un zâmbet final	289

<i>Partea aceea de la sfârșitul cărții, unde le mulțumești oamenilor .....</i>	298
--	-----

În altă parte

Probabil vă închipuiți că știți despre Moș Crăciun. Și sunt sigur că știți niște lucruri. Probabil știți de Atelierul de Jucării și despre reni. Știți ce se întâmplă în fiecare Ajun de Crăciun.

Bineînțeles că știți.

Însă probabil nu știți despre mine.

O să încep prin a vă spune lucrurile care sunt mai ușor de crezut.

Numele meu este Amelia Wishart și am un pisoi negru pe care îl cheamă Căpitanul Funingine. M-am născut la Londra. Am locuit acolo, la Londra, până am împlinit unsprezece ani. Și apoi am locuit *în altă parte*.

Despre această *altă parte* s-ar putea să vă vină mai greu de crezut.

Presupun că, dacă v-aș spune că m-am mutat în Finlanda, n-ați avea nicio problemă să credeți asta, pentru că Finlanda este pe hartă. Și harta este, teoretic, adevărată. Eu m-am mutat în Finlanda, în nordul foarte foarte *foarte* îndepărtat, dincolo de zona Finlandei cunoscută ca Laponia.

LBRIS

We know
books

Această *altă parte* în care locuiam se numea, simplu, Nordul Îndepărtat, iar orașelul era Elfhelm. Ei, problema e că Elfhelm nu se află pe nicio hartă. Niciuna omenească, adică. Iar motivul pentru absența lui este că *majoritatea oamenilor nu-l pot vedea*. E *invizibil* pentru ei. Cum să vă spun, Elfhelm este un loc magic și, ca să vezi locurile magice, trebuie să crezi în magie. Iar tipurile de oameni care desenează toate hărțile sunt cel mai puțin înclinați să creadă în magie.

Dar Elfhelm e un oraș obișnuit, din multe puncte de vedere. Un oraș mic. De fapt, un sat mai mare. Și în el se găsesc lucruri obișnuite, cum ar fi magazine și case și o primărie. Există străzi și copaci, ba chiar și o bancă.

Însă oamenii care locuiesc aici sunt *foarte* diferiți de mine. Și *foarte* diferiți și de voi.

Nici măcar nu sunt oameni. Nu sunt *ființe omenești*, adică.

Ei sunt speciali. Sunt magici.

Sunt, ei bine...

Sunt elfi. Însă problema e că, atunci când ești înconjurat de elfi, nu elfii sunt creaturile ciudate, neobișnuite.

Nu.

Ci tu ești.

Drumul Renilor nr. 7

Moș Crăciun locuia pe Drumul Renilor la numărul 7, imediat lângă Câmpul Renilor, la marginea Elfhelmului.

Casa lui, ca multe alte case din Elfhelm, era făcută din turtă dulce întărită și – spre deosebire de aproape toate celelalte case din Elfhelm – ușa de la intrare era atât de mare, încât nu trebuia să te apleci ca să intri.

Era plină de lucruri distractive. De la etaj la parter coborai pe un tobogan. Soneria de la ușă te întâmpina cu o versiune a cântecului *Clopoței, clopoței*. Pretutindeni găseai jucării. Bucătăria avea rafturile pline cu borcane cu cele mai gustoase dulciuri – ciocolată, turtă dulce, gem de mure. În sufragerie era un orologiu cu ren, care semăna cu un ceas cu cuc, numai că, în loc de cuc, ieșea un ren care anunța ora. O, și nu indica orele omenești obișnuite, chestiile plictisitoare ca „șase fix“ sau „nouă și douăzeci“. El indica timpul-elf, iar orele elfilor se numeau, de pildă, Foarte Devreme Într-adevăr și Mult Trecut de Ora de Culcare.

Moș Crăciun locuise singur aici, dar, de curând, îl rugase pe Slumber, elful care meșterea paturi, să-i facă două paturi în plus și „cel mai confortabil coș de pisici din lume“ pentru Căpitanul Funingine.

– Deși la noapte, a spus el în prima zi, o să dorm la parter, pe trambulină.

Moș Crăciun a insistat că era o trambulină foarte confortabilă.

Motivul pentru care Moș Crăciun avea nevoie de două paturi în plus eram noi, Mary Ethel Winters și cu mine.

Mary era femeia de care Moș Crăciun se îndrăgostise. Roșea de fiecare dată când se uita la ea. Și ea îl iubea, bineînțeles.

Mary era cea mai blândă și mai drăguță femeie pe care o cunoscusem în viața mea. Obrajii ei erau roșii ca merele, iar zâmbetul ei putea încălzi o cameră. Prima oară o întâlnisem la Londra, când se întâmplase cel mai rău lucru din toate. Mama se îmbolnăvisese foarte rău de la atâtea hornuri pe care le curățase. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o îngrijese, dar, până la urmă,

boala a fost mai puternică. Nu am putut s-o salvez. Tata ne părăsise de când eram eu foarte mică, așadar, după moartea mamei, am fost trimisă la azilul de săraci al domnului Jeremiah Creeper. Eram din cale-afară de nefericită, dar Mary – care lucra la bucătăriile de acolo – se purta întotdeauna drăguț cu mine. Îmi puneă, în secret, o lingură de miere în terciul apos de ovăz pe care ni-l dădeau să-l mâncăm. N-o să uit asta niciodată.

Și ea avusese o viață grea. Înainte să vină să lucreze la azilul de săraci, nu avea casă și dormea pe o bancă de lângă Tower Bridge, înconjurată de porumbei.

Oricum, când eu și Căpitanul Funingine am evadat, în cele din urmă, de la azil, mulțumită lui Moș Crăciun, Mary a venit cu noi. Și, ca și mine, a fost foarte mulțumită să vină aici.

Am ajuns la Elfhelm în Ziua de Crăciun, când toți copiii oamenilor din lume își deschideau cadourile, apoi ne-am ospătat la cea mai mare cină de Crăciun la care am participat eu vreodată și am ascultat cele mai istețe și mai vesele melodii, interpretate de o formație de elfi numită Zurgălăii. Am râs și am cântat și am dansat spickle. Spickle este un dans de-al elfilor, foarte complicat, care implică multă mișcare energică din picioare, multe răsuciri și ceva plutit magic prin aer.